

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ผลของการใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้วิจัยศึกษา เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ทำการวิจัย หลังจากนั้นจึงสร้างเครื่องมือในการทำวิจัย คือ แบบสอบการเขียนความเรียงภาษาไทย 2 ฉบับ ใช้สอบก่อนและหลังการทดลองสอน โดยใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความเรียงภาษาไทยของ ศิริวรรณ

ฉากแก้ว (2536 : 38-42) ซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การตรวจเรียงความของ เอช แอล จากอบส์ (H.L. Jacobs , 1981 : 30) ใช้เป็นเกณฑ์วัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียน และยังได้สร้างแผนการสอบการเขียนความเรียงภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการทดลอง จำนวน 2 ชุดๆละ 6 แผน โดยชุดหนึ่งใช้กับนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรอง และอีกชุดหนึ่งใช้กับนักเรียนที่เรียนแบบปกติ นำแผนการสอบ และแบบสอบไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิท่าน 3 ท่าน ตรวจสอบ (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร และเพื่อต้องการหาค่าความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนความเรียงระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยวิจัย และผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงได้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 10 คนเขียนความเรียงภาษาไทยคนละ 1 เรื่อง จากนั้นผู้วิจัยนำความเรียงที่ได้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 1 ท่าน

ผู้ช่วยวิจัย และผู้วิจัยตรวจ นำคะแนนมาวิเคราะห์หาความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนน โดยกำหนดให้ค่าความสอดคล้องระดับ 0.7 ขึ้นไป ถือว่าเป็นความสอดคล้องในระดับสูง เมื่อตรวจให้คะแนนแล้ว พบว่า ความสอดคล้องของการให้คะแนนระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.82 ผู้ทรงคุณวุฒิกับผู้วิจัยเท่ากับ 0.93 และผู้ช่วยวิจัยกับผู้วิจัยเท่ากับ 0.92 ซึ่งถือว่ามี ความสอดคล้องในการให้คะแนนอยู่ในระดับสูง หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยตรวจความเรียงทั้งหมดอีกครั้ง แล้วนำคะแนนการตรวจความเรียงทั้งสองครั้งมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของ การตรวจให้คะแนนของผู้วิจัย โดยกำหนดให้ค่าความเที่ยงระดับ 0.7 ขึ้นไป ถือว่ามี ความเที่ยงในการตรวจให้คะแนนในระดับสูง เมื่อตรวจความเรียงแล้ว พบว่า ความเที่ยงของการตรวจให้คะแนน อยู่ในระดับ 0.86 ซึ่งถือว่ามี ความเที่ยงในการให้คะแนนอยู่ในระดับสูง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ

ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี 2 ห้องเรียน ที่ได้จากการทดสอบการเขียนความเรียงเรื่อง “เราคนไทยร่วมใจประหยัด” ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถการเขียนความเรียงเรื่องดังกล่าวของนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนมาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วทำการทดสอบความแปรปรวน (F-test) ผลการทดสอบพบว่าไม่มีความแตกต่างของความแปรปรวนของนักเรียนทั้ง 2 ห้อง จากนั้นจึงทดสอบอัตราส่วนวิกฤต (t-test) พบว่า คะแนนความสามารถการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากนั้นจึงจับสลากเพื่อแยกนักเรียนเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอนด้วยตัวเอง โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองเรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไคร้ตรง ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนแบบปกติ หลังจากทดลองสอนเสร็จแล้ว ทำการทดสอบหลังการทดลองสอน โดยให้เขียนความเรียงเรื่อง “ไทยช่วยไทย สนับสนุนสินค้าไทย” นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ เพื่อศึกษาถึงผลการใช้กลวิธีการเรียนแบบไคร้ตรงที่มีผลต่อการเขียนความเรียงภาษาไทย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไคร้ตรงมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไคร้ตรงมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ และการใช้โวหารณ์ สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยด้านกลไกทางภาษาไม่แตกต่างกันกับนักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1.จากการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไคร้ตรง กับนักเรียนที่เรียนแบบปกติ พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไคร้ตรงมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้อง

กับการวิจัยของ บิลินดา โฮ (Belinda Ho , 1997: 222) พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนแบบ ไตร่ตรองทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนได้ดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรอง จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิด และได้แสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ทำให้เกิดการเรียนรู้ มากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความเห็นของวิลเลียม แอล ทาร์วิน และ อาลี ยาฮาร์ อัลออลิชิ (William L . Tarvin & Ali Yahya Al-Alishi , 1991: 12-13)ที่ว่า “ กระบวนการเรียนแบบ ไตร่ตรอง ในชั้นประเมินผล เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่เป็นกระจุกที่สะท้อนให้ผู้เรียนเห็นถึงจุดแข็ง จุดอ่อนของงานที่ได้ทำไปแล้ว และสามารถหาแนวทางแก้ไขงานให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป ผู้เรียน ที่เรียนด้วยกระบวนการเรียนแบบนี้จึงมีความสามารถในการเขียนสูงกว่าการเรียนแบบปกติ เนื่องจากได้คิด วิเคราะห์ ไตร่ตรอง ประเมิน และแก้ไขงานของตนให้ดียิ่งขึ้นก่อนลงมือเขียนจริง”

2. นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรอง มีความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทย ในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ และการใช้โวยากรณ์ สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับแนวความคิดของ ดับเบิลยู เอ็น ริเวอร์ (W. N. River , 1989 : 127-131) ที่ว่า กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด หรือแลกเปลี่ยนความคิด สามารถทำให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ และสามารถเพิ่มเติมเนื้อหาในการเขียนมากขึ้น ตลอดจนทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจต่อกลไกการคิด (cognitive mechanism) ทำให้เกิดการผลิตงานเขียนที่มีลักษณะของการสื่อสารอย่างแท้จริง และยังส่งผลให้งานเขียนพัฒนายิ่งขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ แกรี เอ็ม ชูเมกเกอร์ (Gary M. Schumaker , 1984 : 186) ที่พบว่า การฝึกฝนให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการ ทางความคิดในการสื่อสารและการสร้างสรรค์งานเขียน จะทำให้การใช้ถ้อยคำดีขึ้น ส่วนในด้าน การใช้โวยากรณ์ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า นอกจากความสามารถในการใช้โวยากรณ์ ซึ่งเป็น ความสามารถพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคนแล้ว ในกิจกรรมการเรียนการสอนของกลุ่มที่ใช้การเรียน แบบไตร่ตรองบางกิจกรรมที่มอบหมายให้แบ่งกลุ่ม จับคู่ ระดมความคิดเพื่อวางแผนการเขียน การได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องการใช้โวยากรณ์ในการเขียนก็มีส่วนให้ผู้เรียนแต่ละคน สามารถพัฒนาการใช้โวยากรณ์ของตนให้ดียิ่งขึ้นได้

นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองมีความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทยในด้านกลไกทางภาษา ไม่แตกต่างกันกับนักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ อาจเนื่องจากว่า กลไกทางภาษาเป็นเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับ การขึ้นย่อหน้า การเว้นวรรคตอน การเขียนตัวสะกด ตัวการันต์ ซึ่งนักเรียนมี ความรู้ในเรื่องกลไกทางภาษามาจากการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมาแล้ว และนักเรียน สามารถนำความรู้ในเรื่องกลไกทางภาษามาใช้ในงานเขียนได้ นอกจากนี้ในการสอนเรื่องกลไก

ทางภาษาผู้วิจัยได้นั้น และให้คำแนะนำเรื่องกลไกทางภาษาแก่นักเรียนทั้งสองกลุ่มเท่าๆกัน จึงทำให้ความสามารถในด้านกลไกทางภาษาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

1. การเรียนแบบไตร่ตรอง เป็นกลวิธีการเรียนที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกใช้ความคิด ซึ่งความคิดเป็นสิ่งที่สำคัญในการเขียน ดังนั้นครูควรมุ่งกลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองนี้ไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียน
2. เมื่อนำการอภิปรายกลุ่มมาใช้ในกลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรอง ครูควรอธิบายทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงบทบาทของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม เพื่อให้การอภิปรายประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น
3. กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรอง เป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะการคิดเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนต้องใช้ความคิด ความรู้ และสติปัญญาเป็นอย่างมาก การเรียน 2 คาบ/100 นาที เป็นเวลาติดต่อกัน ทำให้นักเรียนรู้สึกเครียด และอ่อนล้าไปบ้าง ดังนั้นครูควรจัดกิจกรรมนันทนาการแทรก เช่น มีช่วงพัก 5 นาที ครูเล่าเรื่องสนุกที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน หรือนำเล่นเกมที่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน ประมาณ 5-7 นาที จะช่วยให้บรรยากาศในการเรียนการสอนดีขึ้น
4. ครูควรสอนเสริมเรื่องการคัดลายมือ และการเขียนสะกดคำแทรกในเนื้อหาที่สอนด้วย เพราะจากการวิจัย พบว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดในการเขียนตัวสะกด ตัวการันต์ และการใช้รูปวรรณยุกต์ รวมทั้งนักเรียนบางคนเขียนด้วยลายมือประคินฐ์ทำให้ยากต่อการอ่าน จึงทำให้มีอุปสรรคต่อการสื่อสารผ่านงานเขียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองในการสอนทักษะด้านอื่นๆ เช่น ทักษะการพูด
2. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อกลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรอง
3. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรอง ที่มีผลต่อผู้เรียนในระดับที่สูงขึ้น